

NAMINA FORNA

THE GILDED ONES

ARANYLÓ VÉR

Dream
válogatás

Atizenhat éves Deka félve várja a Próbát, ami elfogja dönteni, hogy befogadja-e a falu népe, hisz természetfeletti megérzései máris kiemelik a társai közül. Deka azért imádkozik, hogy vörös legyen a vére, de mivel az arannyá változik, sajnos tisztátalannak bizonyul. Ez azt jelenti, hogy a halálnál is rosszabb sors vár rá.

Ekkor azonban megjelenik egy titokzatos hölgy, aki kiutat kínál neki: beállhat az alakik közé, a császár kizárólag lányokból álló seregébe. Az alakik mind ritka képességekkel megvert, csaknem halhatatlan lények, egyedül ők tudják elhárítani az országra rontó Halálsikolyok támadásait.

Deka annyira vágyik az elfogadásra, hogy belemegy a veszedelmes ajánlatba, és otthagyja a szülőfaluját, az egyetlen közösséget, amit ismer. Miközben élete legnagyobb harcára készül, azzal kell szembesülnie, hogy a főváros magas falai között számos titok lakozik. Minden és mindenki másnak bizonyul, mint aminek látszik. Még maga Deka is.

© Melania D'Andrea

NAMINA FORNA

Los Angelesben élő forgatókönyvíró. A nyugat-afrikai Sierra Leonéből költözött át kilencévesen Los Angelesbe, s azóta ide-oda utazgat a két ország között. Most megjelenő, *The Gilded Ones* című fantasyja elnyerte a *The New York Times* Bestseller-díját. Kedveli az erős nőkről szóló történeteket.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.naminaforna.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Namina Forna az a friss hang, amelyre a YA fantasynak égetően szüksége volt.”

POPSUGAR

„Cselekménydús és fordulatos történet, amely elgondolkodtató módon ábrázol társadalmi igazságtalanságokat. A tiszta lezárás után az olvasó a mese folytatására vágyik.”

Booklist

„Egy veszélyekkel és csalódásokkal teli világba vezet minket, ahol engedelmes lányhőse a férfiuralmat túlélve harcossá edződik. Minden kétséget kizáróan 2021 legjobb fantasyje.”

Kim Johnson

„Szívdobogtató fordulatok és tüzes, szívós hősnő – káprázatos, átütő fantasy debütáció.”

Elizabeth Lim

„Forna olyan univerzumot teremt, ahol a nők testvérisége áll csak remény és kétségbeesés közé.”

BookBub

„Csemege azoknak, akik Tomi Ayedemi Vér és csont gyermekei című művének rajongói.”

PureWow

*Dream
válogatás*

NAMINA FORNA

THE GILDED ONES
ARANYLÓ VÉR

—• részlet •—

Ma van a Tisztaság Próbája.

Egyfolytában ez a nyomasztó gondolat motoszkál a fejemben, miközben a csűrbe sietek a köpenyemért, mert fázom. Kora reggel van, és a nap még nem kapaszkodott égi útján a kicsiny majorságunkat övező, hóborította fák fölé. Árnyak gyűlnek a sötétben, a lámpásom vetette vékonyka fénysugár körül. Megborzongok, ami semmi jót nem sejtet. Mintha lenne valami a látóterem határán...

Csak az idegeim játszanak velem, mondom magamnak. Korábban is sokszor éreztem ezt a borzongást, még ha nem is láttam semmi különösét.

A csűr ajtaja nyitva áll, amikor megérkezem, egy póznára akasztott lámpa világítja be. Apám odabent van, épp a szénát teregeti szét. Törékenynek tűnik a sötétben; magas, magába görnyedő alak. Alig három hónapja még majd kicsattant az egészségtől és életerőtől, egyetlen ősz szál sem vegyült szőke hajába. Aztán anyámmal együtt ágynak döntötte a kanyaró, ami egy csapásra reumás szemű, ritkuló hajú, hajlott hátú öregemberré változtatta.

– Korán felébredtél – mondja csendesen, és rám villantja szürke szemét.

– Nem tudtam tovább aludni – felelem. Felveszek egy tejes sajtárt, és megindulok a legtermetesebb tehenünk, Norla felé.

Egymagamban kellene pihennem, mint a többi lánynak a Próba előtt. Mióta anyám három hónappal ezelőtt meghalt, nincs elég kéz a munka elvégzésére a majorságban. Pislogni kezdek, mert a gondolat könnyeket csal a szemembe.

Apám újabb adag szénát vesz a villájára.

– „Áldassék, aki az Örökkévaló Isten dicsőségére ébred” – idéz az *Örök bölcsességek* könyvéből. – Eszerint készen állsz a mai napra?

– Igen – bólintok.

Ma délután Durkas vizsgálat alá veti a falu valamennyi tizenhat éves lányának tisztaságát. Ha kiálljuk a Próbát, hivatalosan is a közösség tagjaivá válunk. Eladósorba kerülök: férjhez mehetek.

Ez a gondolat újabb szorongásrohamot kelt bennem.

Apámra sandítok. Megfeszül a teste, nehézkesen mozog. Ő is fél.

– Eszembe jutott valami, apám – kezdem. – Mi lesz ha, ha... – Elhallgatok. A kimondatlan kérdés, a megnevezhetetlen rettegés súlya megüli a csűr félhomályát.

Apám biztatónak szánt mosollyal válaszol, de a szája sarka feszült marad.

– Mi aggaszt, Deká? Nekem elmondhatod.

– Mi lesz, ha nem bizonyul tisztának a vérem? – szakadnak ki belőlem a rettenetes szavak. – Ha elűznek a papok? – sutogom.

Lidérces álmaim szólnak erről, melyek összeolvadnak más rémálmodokkal. Sötét óceán vesz körül ezekben, miközben anyám hangja szólít.

– Ezért aggódsz?

Igenlően megbiccentem a fejem.

Habár ritkán fordul elő, mindenki tud valakinek a nővéréről vagy rokonáról, akit tisztátalannak találtak. Utoljára évtizedekkel ezelőtt esett meg ilyesmi, apám egyik unokahúgával. A falubeliek máig pusmognak arról, hogyan vonszolták el a papok, hogy azután soha többé ne láthassák. Apám családjára azóta is a gyanú árnyéka vetül.

Ezért is olyan szenteskedők. Buzgó templomjárók, és nagynénéim maszkja még a szájukat is eltakarja. Mert mire int az *Örök bölcsességek* is: „Csak tisztátalan, istentagadó, züllött némberek nem takarják el magukat Ojomo tekintete elől.” Az intés azonban csak az arc felső részére vonatkozik: a homlok-tól az orrcimpáig. Nagynénéim a szemüket is négyzet alakú, átlátszó anyaggal fedik el.

Mikor apám anyámmal az oldalán tért vissza a katonáskodásból, a família azonnal kitagadta. Túl kockázatos lett volna befogadni egy jöttmentet, aki talán tisztátalan is volt.

Azután megszülettem én: elég sötétbőrű voltam ahhoz, hogy teljességgel délinek nézzenek. Ennek viszont ellene mondott apámra hajazó szürke szemem, vágott állam és hulámos hajam.

Egész eddigi életemet Irfutban töltöttem; itt születtem és nevelkedtem, mégis idegenként kezelnek, megbámulnak és ujjal mutogatnak rám, kirekesztenek maguk közül a helybeliek. Még a templomba sem engednének be, ha apám valamilyik rokona hőzöngeni kezdene. Arcom hiába kiköpött mása az övének, ez sem elég. Be kell bizonyítanom, hogy tiszta a vérem, csak ezzel a feltétellel fogad be a falu és apám rokonsága.

Apám odajön hozzám, és biztatóan rám mosolyog.

– Tudod, mit jelent tisztának lenni, Deka? – kérdezi.

Az *Örök bölcsességek* egyik idézetével válaszolok:

– „Boldogok a szelídek és alázkodók, az embernek szerény és igaz lányai, mert ők makulátlanok az Atya színe előtt.”

Minden lány kívülről fújja ezt a kitétel. Ezt mondjuk el a templomba lépve, mert arra int, hogy a feleség a férfi gyengébbik fele és alázatos szolgálója, akivel ura és parancsolója kénye-kedve szerint bánhat.

– Alázatos – meg persze a többi is – vagy-e, Deka?

– Azt hiszem, igen – bólintok.

Bizonytalanul megrebben a szeme, de mosolyogva homlokon csókol.

– Akkor minden rendben.

Visszatér a szénához. Továbbra is aggodalmakkal telve ülök le Norla elé. Elvégre sok másban is emlékeztetek anyámra, amiről apám nem tud, és amiért az itteniek még jobban megvetnének, ha valaha is rájönnének.

Tennem kell róla, hogy titokban maradjon. Az itteniek soha nem tudhatják meg.

Soha.

Még kora reggel van, mikor kiérek a főtérrre. Enyhén csípős a levegő, a közeli háztetőkön jégcsapok csüngnek. Ennek ellenére hét ágra süt a nap, felszikkasztva Ojomo templomának magas oszlopait. Ima ez az árkádos oszlopsor: az egymás után felragyogó kövek Ojomo szekerének előrehaladását tükrözik vissza az ég boltozatán. A főpapok a segítségükkel jelölik ki a tavaszi és téli Próbák időpontjait. Látványuktól újra rám tör a szorongás.

– Deka, Deka! – Ismerős, suta lány integet az utca túloldaláról.

Elfriede az. Izgatottan siet át hozzám. Olyan szorosan fogja össze a köpenyét, hogy csillogó zöld szemén kívül semmi mást nem látok belőle. A főtérrre érve mindketten igyekszünk

elrejtteni az arcunkat. Én a bőröm színe miatt, ő meg azért, mert arca bal felét halványpiros anyajegy csúfítja el. A lányok fedetlen arccal járhatnak a Próba eljöveteléig, még sincs értelme felhívni magunkra a figyelmet, kivált egy ilyen napon, mint a mai.

Ma reggel Irfut kicsiny, macskaköves főterén több százan tolonganak, és percenként érkeznek az újabb szekerek. Egész Oterából sereglenek ide: fennhéjázó déliek a sötétbarna bőrükkel és a bongyor hajukkal; könnyed modorú nyugatiak, akik a fejük búbján csavarják kontyba hosszú, fekete hajukat, és teletetoválják aranyló bőrüket; harsány, rózsaszín bőrű északiak hajadonfőtt a hidegben, csillogó szőke hajkoronájukkal; végül csöndes keletiek, akiknek bőrszíne a sötétbarnától a tojáshéj sápadt fehérjéig terjed, és egyenes szálú, selymes hajuk csillámló patakokban omlik a hátukra.

Noha Irfut az isten háta mögött van, lányai híresen szépek. Messze földről idevonzzák a férfiakat, akik szemlét tartanak a kínálat felett, mielőtt az eladósorba került hajadonok maszkot öltenek. Sok lány talál ma jövődöbelire, ha ugyan nem talált rá már korábban.

– Hát nem izgalmas, Deká? – vihorászik Elfriede, és az ünnepi díszítésre mutat. Az eladósorba került lányok házának ajtaját lángvörösre festették. Az ablakokban kisebb-nagyobb vidám zászlók lobognak, és minden bejáratot tarkabarka lámpások ékesítenek. Gólyalábú, maszkot öltött táncosok és tűznyelők is imbolyognak a tömegben, pörkölt mogyorót, füstölt csirkelábat és kandírozott almát kínáló árusok mellett.

Engem is elfog az izgalom.

– De az – vigyorodom el. Elfriede már húzna is magával.

– Gyerünk, gyerünk! – sűrget, miközben már próbál átfurakodni a látogatók sokaságán, akik közül többen rosszállón nyugtázzák, hogy nincs velünk férfi kísérő.

A legtöbb faluban a nők nem mehetnek el otthonról férfiember nélkül. Irfut azonban kicsi, és kevés itt a férfi. A legtöbben házasulandó korukban katonának állnak, ahogy apám is tette fiatalon. Néhányan még a császár testőrgárdájába, a jatuk közé is bekerültek – már amennyiben túléltek a kiképzést. Fel is fedezek párat, a tér szélén ácsorognak csillogó vörös páncélban, éberen.

Legalább tizenketten lehetnek. Jóval többen, mint az a két-három gárdista, akit a császár a téli Próba idejére szokott ideküldeni. Igaz lehet, amiről az emberek suddognak, hogy ebben az évben több Halálsikoly tört át a határon.

Ezek a szörnyetegek évszázadok óta ostromolják Otera déli határvidékét, az elmúlt néhány évben azonban még vehemensebben támadnak. Rendszerint a Próba időpontjára időzítve dúlják fel a falvakat, és rabolják el a tisztátalan lányokat. Az a hír járja, hogy ők kíváncsiabbak...

Szerencsére Irfutot ember nem járta, hófödte hegyek és áthatolhatatlan, sűrű erdők gyűrűje védelmezi északon. A Halálsikolyok soha nem találhnának ide.

Elfriede nem veszi észre, hogy elmerültem gondolataimban, annyira lefoglalja, hogy a jatukkal kacérkodjon.

– Hát nem csinosak a vörös egyenruhájukban? Úgy hallottam, regruták, akik körbejárják a tartományt. Csodás, hogy a császár ideküldi őket a Próbára!

– Na, igen... – mormogom.

Megkordul Elfriede gyomra.

– Szedd a lábad, Deká! Hamarosan olyan hosszú lesz a sor a pékség előtt, hogy nem győzzük kivárni.

Akkora hévvel rángat, hogy belebotlom egy nagy, masszív alakba.

– Bocsánat – hebegem felnézve.

Egy idegen férfi bámul le rám farkasmosollyal.

– Nocsak, újabb cukorfalat! – vigyorodik el, és még közelebb húzódik.

Elhátrálok előre. Hogy is lehettem ilyen ostoba? A más falvakból származó férfiak a lehető legrosszabbat feltételezik a kíséret nélkül jövő-menő lányokról.

– Sajnálom, de mennem kell – suttogom, ő azonban megragad, mielőtt elmenekülhetnék. Ujjai mohón dolgoznak a köpenyem legfelső gombján.

– Ne csináld ezt, cukorfalat! Légy jó kislány, vedd le a köpenyed, hadd lássam, mi az, amiért idáig veszelődtünk! – Mielőtt azonban befejezhetné a mondókáját, jókora kezek rántják el mellőlem.

Megfordulva látom, hogy Ionas, Olam előljáró legidősebb fia mered veszett dühvel az idegenre. Szokásos könnyed mosolyának ezúttal nyoma sincs.

– Ha bordélyba vágysz, van egy a városotokban az út mentén – villan meg kék szeme fenyegetően. – Talán oda kellene visszamenned!

Méretbeli különbségük elbizonytalanítja az idegent. Noha Ionas a legjóképűbb srácok közé tartozik a faluban szőke loboncával és gödröcskés arcával, egyúttal a legtermetesebb is. Erős, mint a bika, és ugyanolyan ijesztő is.

Az idegen bosszúsan kiköp a földre.

– Ne kapd fel úgy a vizet, fiam! Csak szórakozni akartam egy kicsit. Ez a pipi még csak nem is északi, Ojomo szerelmére!

Minden tagom megfeszül a kéretlen emlékeztető hallatán. Hiába húzom meg magam, hogy minél ártalmatlanabbnak tűnjek, barna bőröm elárulja déli származásomat. Ahhoz a gyűlölt törzshöz tartozom, amelyik réges-régen meghódította Északot, és arra kényszerítette, hogy csatlakozzon a közös, ma Oterának nevezett birodalomhoz. Egyedül a Próba biztosíthatja helyemet a faluban.

Kérlek, uram, engedd, hogy tiszta legyek! Engedd, hogy tiszta legyek! – mormolok el magamban egy gyors fohászt.

Szorosabban összefogom magam körül a köpenyem, és a legszívesebben elsüllyednék, Ionas azonban közelebb lép az idegenhez; arcáról süt a gyűlölet.

– Deka itt született és nevelkedett, mint mi mindannyian – mordul fel. – Ne merj még egyszer hozzányúlni!

Csodálkozva nézek rá, annyira meglep váratlan kirohanása.

– Ahogy az előbb mondtam: én csak egy kis szórakozásra vágytam – hördül fel az idegen. – Gyertek, igyunk egyet! – fordul a barátaihoz.

A társaság zúgolódva visszavonul.

Amint elmentek, Ionas felém és Elfriede felé fordul:

– Jól vagytok? – tudakolja aggódó arckifejezéssel.

– Igen, csak megijedtünk kissé – nyögöm ki.

– De nem nyúlt hozzátok? – kérdi a szemembe nézve. Nehézemre esik, hogy ne feszengjek nyílt tekintete előtt.

– Nem – rázom meg a fejemet.

– Elnézést kérek a történetekért – bólint. – A férfiak néha vadállatok, kivált ilyen csinos lányokkal szemben.

Ilyen csinos lányokkal szemben...

Olyan hévvel ejti e szavakat, hogy belekerül pár pillanatba, mire felfogom, hogy tovább beszél.

– Hová indultatok? – kérdezi.

– A pékhez – feleli helyettem Elfriede, mert nekem továbbra sem akar mozogni a nyelvem. Barátnőm az utca szemközti oldalán álló kicsiny, tetszetős épület felé biccent a fejével.

– Innen figyellek benneteket. Vigyázzatok magatokra! – mondja Ionas, és változatlanul rám szegezi a tekintetét.

Kezd felforrósodni az arcom.

– Hálás köszönet – felelem, és a vihorászó Elfriede oldalán átsietek a pékségbe.

Ionas állja a szavát: végig figyel engem.

A pékség máris tele van emberrel, pont, ahogy Elfriede megjövendölte. A kicsiny üzlet minden szegletét megtöltik a rózsaszínű tisztaság-süteményt és napkorong alakú végtelenség-cipót vásárló háziasszonyok. Maszkjuk világít a félhomályban. A hétköznapiakra szóló maszkok rendszerint egyszerűek. A lehető legvékonyabb fadarabokból vagy pergamenből készülnek, és szerencsehozó ima-jelképeket pingálnak rájuk. Ünnepi változataikat azonban geometriai pontossággal, arannyal vagy ezüsttel felfestett napok, holdak és csillagok ékesítik. Ojomo nem csupán a Nap istene, de a matematikáé is. A legtöbb női maszk égi szimmetriája Őelőtte tiszteleg.

A mai nappal nekem is maszkot kell öltönnöm. Durva pergamenből és vékony faforgácsokból álló fehér félmaszk takarja majd el az arcomat, a homlokomtól az orromig. Nem az igazi, de apámnak csak ilyenre tellett. Talán Ionas udvarolni fog, miután felveszem.

Nyomban el is hessegetem ezt a nevetséges gondolatot.

Vehetek én fel akármit, soha nem leszek olyan szemrevaló, mint a falubeli lányok karcsú alakjukkal, selymes szőke hajukkal és hamvas arcukkal. Én sokkal zömökebb termetű vagyok, a bőröm sötétbarna. Egyedül puha, fekete hajam szól mellettem, ami szerteröpködő, göndör fürtökben fogja körül az arcomat.

Anyám egyszer azt mondta, hogy a hozzám hasonló lányokat csinosnak tartják a déli tartományokban, de rajta kívül senki nem gondolta ezt rólam. Mindenki más csak azt veszi észre, mennyire különbözöm az itteniektől. Nagy szerencse kell hozzá, hogy férjet kerítsek magamnak a közeli falvakból,

de meg kell próbálnom. Ha apámmal bármi történne, a rokonsága valószínűleg cserbenhagyna.

Kilel a hideg, miféle jövőre számíthatnék: templomi szűzként robotolhatnék az áhítatost játszva, vagy – ami ennél is rosszabb – örömlánnyá zülленék valamelyik déli tartományban.

– Láttad, hogy nézett rád Ionas? – súgja a fülembe Elfriede. – Mint aki magának akar. Milyen romantikus!

Lángoló arcomat tapogatva mosolygok rá.

– Ne butáskodj, Elfriede! Csak gavallérként viselkedett.

– Ahogyan rád nézett, az...

– Milyen volt, na, milyen, Elfriede? – kérdezi egy negédes hang, majd gúnyosan felkacag.

Kiráz tőle a hideg. *Ne ma, csak ne ma...*

Megfordulva Agdával találom szemben magam, falubeli lányok sleppjétől körülvéve. Nyomban rájövök, hogy bizonyára meglátott Ionasszal, mert szinte izzik a haragtól. Fehér bőrével és hirtelenszőke hajával lehet ő a falu szépe, finom arcvonásai mögött azonban rosszindulat lappang.

– Azt hiszed, menten körüldongnak majd a fiúk, ha ma átmész a Próbán? – sziszeget. – Bármennyire is szeretnéd az ellenkezőjét, Deka, nincs az a maszk, ami eltakarja rút déli bőrdetet! Vajon mihez kezdesz, ha egyetlen kérőd sem akad? Megkeseredett, csúf vénlány leszel, férj és gyerekek nélkül.

Ökölbe szorul a kezem, olyan erővel, hogy körmeim a húsomba vájnak.

Ne válaszolj, ne válaszolj, ne válaszolj! – adom ki magamnak a parancsot.

Agda most megvetően Elfriedére villantja a szemét.

– Ő legalább eltakarhatja az arcát, te azonban hiába fednéd el az egész testedet, mindenki tudná, mi van alatta...

– Vigyázz a nyelvedre, Agda! – hallgattatja el egy szigorú hang a pult felől.

Norlim asszonyság hangja, Agda Anyjáié. Ahogy mellénk lép, arany maszkján vakítóan felszikráznak a drágakövek. Az asszonyság Norlim előljáró neje, aki a legmódosabb ember a faluban. A többi nővel ellentétben, akik mindössze arany félmaszkokat vagy ezüst teljes maszkokat engedhetnek meg maguknak, az övé az egész arcát eltakarja. A napsugarakhoz hasonló rajzolat vizeskék szempárt övez. Két keze szintén örvénylő arannyal és féldrágakövekkel díszített.

– „Egy nő szavai édesek legyenek, mint a gyümölcs vagy a méz! – rója meg a lányát az *Örök bölcsességek* szavaival.

– Igenis, anyám – hajt fejet Agda pironkodva.

– Mellesleg – teszi hozzá Norlim asszony, akinek a szemében vidám maszkja ellenére szánalom ül –, Deká nem tehet róla, hogy a bőre színe ugyanolyan szutykos, mint az anyjáié volt. Ahogy Elfriede sem rejtheti el az anyajegyét. Ilyennek születtek szegények.

Hálám haragba vált át. Szutykos? Szegények? Ezzel az erővel tisztátalannak is nevezhetne! Mégsem tehetek mást, mint hogy jó képet vágva hátrálok az ajtó felé.

– Köszönöm a kedves szavait, Norlim asszony – nyögöm ki távozóban.

Minden akaraterőmre szükségem van, hogy ne vágjam be az ajtót.

Odakint lihegve próbálom visszanyerni az önuralmamot, visszatartani kibuggyanni készülő könnyeimet. Szinte észre sem veszem, hogy Elfriede utánam jött.

– Jól vagy, Deká? – kérdezi.

– Igen – suttogom, és még jobban a köpenyembe burkolózom, nehogy észrevegye, hogy sírok.

És hogy majd szétrobbanok mérgemben.

Nem számít, mit mond Norlim asszony vagy bárki más – nyugtatgatom magam. Nemsokára bebizonyosodik, hogy tiszta

vagyok. Nem lehetek biztos benne, hiszen anyám is más volt, mint az itteniek, de elhessegetem feltörő kételyeimet. Neki a halála napjáig sikerült elrejtenie a másságát. Majd én is így teszek. Mindössze az elkövetkező néhány órát kell túlélnem, míg ki nem derül, hogy makulátlan vagyok.

Akkor végre biztonságban leszek.

2

A délelőtti hátralévő része készülődéssel telik: kivasalom apám ünnepelőjét, és kisuvickolom a cipőinket. Korábban füzért is fontam szárított virágokból a hajamba, élénkvörös színük tetszetős kontrasztot alkot majd öltözékem szertartásos kékjével. A Próba lezajlása után nyomban az ünneplők közé megyek, jól kell tehát mutatnom. Ami azt illeti, életemben először vagyok hivatalos egy helybeli ünnepre.

Idegeim lecsillapítására az egrespitékkel foglalkozom, ezeket viszem majd az ünnepi lakomára. Igyekszem mindent a lehető legjobban csinálni: egyenesre hajtogatni az éleket, és pont annyi tejszínt kimérni, amennyi szükséges, de nem könnyű kés nélkül. A lányokat tizenöt éves koruktól nem engedik éles tárgyak közelébe, egészen addig, amíg a Próba tisztának nem nyilvánítja őket. Az *Örök bölcsességek* tiltja ezt, nehogy egyetlen csepp vért is veszítsünk a szertartás előtt.

Akik mégis megsérülnek, azokat a templomban tisztítják meg. Családtagjaikat kiközösítik, férjhez menésről pedig nem is álmodhatnak. „Utálatosak a heggel vagy anyajeggyel megjelölt, sebesült és vérző lányok, mert beszenyeztek a Mindenható Atya templomát.” Zsenge gyermekkoromtól fejembe verték ezeket a szavakat.

Ha apámnak lett volna rá pénze, elküldhetett volna egy Tisztaság Házba, ahol puha és kipárnázott termeikben a Próba előtt egy teljes évig védik a lányokat az éles tárgyaktól. Ez azonban csak a gazdag lányok kiváltsága, például Agdáé. Mi, többiek meg kerüljük a késeket.

Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy nem hallom meg apám közelgő lépteit.

– Deká! – szólít meg. Megfordulva látom, hogy idegesen, kezében egy dobozt szorongatva toporog a hátam mögött. – Ez a tiéd – nyitja ki tétova mosollyal, és egy hímzett ruhát nyom a kezembe.

Úgy meghatódom, hogy könnyek ködösítik el a látásomat. A ruha sötétkék színű, ahogy a szertartás is megkívánja, a szegélyét kicsiny, hímzett napok díszítik. De nem is ez a legizgalmasabb az egészben. A ruha alól finom kék félmaszk kandikál elő a felkötésre szolgáló fehér selyemszalagjával. Ilyen szépet életemben nem láttam, és noha fa az alapja, az egész pihekönnyű és légies.

– Hogyhogy? – szorítom elfúló lélegzettel a mellkasomhoz. Nincs pénzünk új ruhára – maszkokra még annyira sem. Anyám egyik régi ruháját alakítottam át a Próbára.

– Anyád készítette neked titokban, az utolsó évében – feleli apám, és előhúz még valamit a dobozból.

– Anya kedvenc nyaklánc! – suttogom, és boldog zokogás tör fel a torkomból, ahogy kezembe veszem a finom művű ékszert. A medál kecses aranykorongjára ismerős jelet véstek. A *kurura*, a szent napszimbólumra hasonlít, de van mellette egy másik véset is, amit nem értek, noha anyám nyakában minden nap ott lógott a lánc.

Hihetetlen, hogy oly régóta nekem szánta mindezt!

Elszorul a mellkasom, és míg a szívem tájékát dörzsölgetem, ismét könnyek szöknek a szemembe.

– Anyád a lelkemre kötötte, hogy őrizzem meg a számodra – mondja apám, majd elpirulva, torkát köszörülve kiveszi, ami utolsónak maradt a dobozban: egy friss virágfüzért. Égő-vörös színükön megcsillan a napfény. – A virágokat viszont én adom neked. Az árus azt mondta, sokáig élnek.

– Jaj, de szépek! – kiáltom elragadtatva, és ránézek. Most először kaptam ennyi ajándékot életemben. – Minden gyönyörű! Nagyon köszönöm, apám!

– Most már ideje készülődni – veregeti meg félszegen a vállam. – Ma megmutathatod nekik, hogy igenis idetartozol!

– Igen, apám.

Sietve készülődni kezdek, minden mozdulatom harcias, elszánt. Az új ruhám és a koszorú lesz rajtam, a Próba végeztével pedig a hozzájuk illő új maszk is rám kerül. Olyan büszkén viselem majd, hogy még Agdának is elakad a szava!

Mosolyra derülök e gondolatától.

Késő délután érünk a templomba. A főtéren mostanra egy gombostűt sem lehetne leejteni. Kíváncsi idegenek és rokonok küzdenek talpalatnyi helyükért. A lányok a szertartáson előírt kék ruhájukban, szüleiktől közrefogva felsorakoznak a templomlépcső előtt. Apám is elfoglalja mellettem a helyét. Nézzük, hogyan vonulnak ünnepélyesen, hangos dobpergés kíséretében a jatuk a lépcsőzet felé, hogy ott várják Durkas előljáró érkezését. Vörös páncélzatuk ragyogó ellentétet alkot a mélykék ruhák tengerével; torz harci maszkjuk vészjóslón vigyorog a sápadt, délutáni fényben. Rémítő démonpofákra emlékeztetnek, és könnyen felcsatolhatók a sisakokra.

Mivel a bejáratot még nem nyitották ki, elnézegetem a templom csupasz fehér falait és vörös tetejét. A vörös a szent-

ség színe. Ilyen lesz a tiszta lányok vére is, mikor Durkas előljáró aláveti őket a Próbának a mai napon.

Kérlek, uram, add, hogy az enyém is vörös legyen! – fohászkodom magamban.

Felfedezem elől Elfriedét. Az izgalomtól dermedten ácsorog: bizonyára ugyanúgy érez, mint én. A többi lányhoz hasonlóan az arca utoljára fedetlen, de még most is kissé előre-görnyed, hogy elrejtse bibircsókját.

A templom kapuja nyikorogva kitárul: a tömeg elnémul. Durkas előljáró jelenik meg a lépcső tetején, szokásos rosszaló, zord arckifejezésével. Mint Ojomo többi papjának, neki is az a küldetése, hogy az írmagját is kiírta minden fertőnek és utálatosságnak. Ezért ennyire sovány, és ezért ilyen szúrós a tekintete. A vallási fanatizmus kevés helyet hagy az evésnek – vagy bármi másnak. Tisztára borotvált koponyája közepén a rátetovált kuru, a napszimbólum csillog.

Két kezét a tömeg előtt széttárva kántálja:

– Áldjon meg benneteket a Mindenható Atya!

– A Mindenható Atya áldása szállt ránk! – visszhangozza a tömeg.

Durkas előljáró az ég felé emeli a szertartáshoz használt tőrt. Elefántcsont a markolata, és élesebb, mint a legjobban kifent kard pengéje.

– „A negyedik napon pedig megalkotta a nőt – idézi a szent szöveget a hasonló alkalmakra tartogatott, mélyen zengő hangon –, hogy feleségként megossza a férfival az életét, és ura segítségére legyen isteni küldetésének beteljesítésében. A nő a Mindenható Atya legnagyobb ajándéka a férfiembernek. Vigasz legsötétebb napjaiban, támasz a...”

Az előljáró szavai halk duruzsolássá olvadnak össze. Megint borzongani kezdek, ereimben surrogva áramlik a vér. Az érzékszerveim is kiélesednek: felfigyelek rá, hogy elült

a szél, recsegeve hullanak le a megolvadó jégcsapok, és valahol a távolban... súlyos léptek alatt roppan meg az avar.

Valami közeledik... – villan elmémbe a gondolat, de menten el is hessegetem. *Miért pont most történik ez?*

Apám észrevehette, hogy elkalandoznak a gondolataim, mert bánatosan felsóhajt, és hunyorogva néz szembe a nap-sütéssel.

– Te gondolatban mindig máshol jársz, mint kellene, Deka – súgja oda, hogy a többiek meg ne hallják. – Annyira hasonlítasz anyádra! – görbül le a szája sarka lemondón.

– Ne szomorkodj, a végén még ráncos leszel! – próbálom tréfával elűtni a dolgot.

Elmosolyodik. Egy kurta pillanatra megint a régi, szívélyes önmaga, amilyen azelőtt volt, hogy a kanyaró és anyám halála önmaga árnyékává tette volna.

– Mikor a folyó hordja le a patakot, hogy túl gyors a sod-rása! – vág vissza, amint megmozdul a sor.

Bólintok, és ismét a templomlépcső felé fordulok. Durkas előljáró mostanra befejezte a beszédét: kezdődhet a Próba!

Agda megy be elsőként a templomba, félelemtől sápadozva. Vajon elítéli Ojomo, amiért tisztátalanságra adta a fejét, vagy megkegyelmez neki? A tömeg nyakát nyújtogatva lesi minden mozdulatát. Elhal a beszélgetés és sugdolózás is. Végül már nem hallani mást, csak háborgó kutyavakkantásokat és a közeli istállókban kikötött lovak nyihogását.

Pillanatokkal később meglepett kiáltás hallatszik a templomból. Rövidesen Agda is előkerül. Kék sálját a mellkasához szorítja ott, ahol Durkas előljáró szent pengéje beléhasított. A lépcső tetejére érve felmutatja a vérétől vöröslő sálát. A tömeg megkönnyebbülten megéljenzi.

Agda tiszta. Szülei mellette teremnek, hogy megöleljék. Apja büszkén adja rá a finom mívű, telő holdsarlót formázó,

arany félmaszkot, újonnan elnyert nőisége hirdetőjét. Agda diadalmasan végighordozza tekintetét a tömegben. Ahogy átsuhan rajtam a pillantása, szája kaján mosolyra húzódik.

Alighogy elindul lefelé a lépcsőn, a következő lány benyit a templomba és a Próba folytatódik.

Megbűvölve nézem a nagy, vörös, tekintélyt parancsoló ajtót. Már ettől táncot járnak az idegeim, összeszorul a gyomrom, és megnyirkosodik a tenyerem. Egyre jobban ráz a hideg, feláll tőle a szőr a karomon, és mindent élénkebben érzékelek.

Valami közeledik – ez az egyetlen gondolat tölti ki a tudatom.

Ne törődj vele! – szólok rá önmagamra. Máskor is éreztem már ezt, mégsem történt semmi rendkívüli.

Most azonban akkora erővel kerít hatalmába a rettegés, hogy megrogygan a térdem. Apám keze után kapok, hogy össze ne essek.

– Jól vagy, Deká? – néz rám homlokát ráncolva.

Nem felelek: a félelem elveszi a hangomat. Elszörnyedve látom, hogy baljós köd csápjai fogják körül apám lábfejét. A köd a térre is beszívárog, s lehűti a levegőt. Fejünk felett felhők veszik üldözőbe a menekülő napot.

– Elborult az ég – néz fel apám elkomorodva.

Én azonban már nem az égboltot nézem. A falu szélét fürkészem, ahol a téltől lecsupasztított fák hó és jég súlya alatt roskadoznak. Onnan jön a köd, metszőn hideg illatával, meg valami más is: egy idegtépően magas hang.

Mire fülsiketítő sikoltássá erősödik, a tömeg kővé dermed ijedtében: megannyi mozdulatlan szobor a hóban. Egyetlen szó zúg végig a téren: *Halálsikolyok!*

Ezzel meg is törik a bűvölet.

– Halálsikolyok! – kiált fel a jatu parancsnok is, és kardot ránt. – Fegyverbe!

A tömeg szétszóródik. A férfiak az istállókba rohannak a fegyverükért, a nők hazafelé terelik fiaikat és leányaikat. A jatuk a sokaságon áttörve az erdő felé tartanak, ahol óriási, szürke alakok jelennek meg. Nem emberi sikolyok jelzik jöttüket.

A legnagyobb lép ki elsőként az erdőből. Csontsoványra aszott behemót, akinek karmokban végződő mancsa csaknem a térdét veri, bőréen átsejlő csigolyái mentén tüskék sorakoznak. Pislogó, fekete szemével szinte emberinek látszik. Hasadt orrcimpái kitágulnak, ahogy szemlét tart a falu felett. Épp a főtér felé fordul, ahol izgalomtól elfúló lélegzettel, megkövülten állok.

A szörny kitátja a száját, és...

Sikolya a koponyámba hasít, fehér izzású gyötrelem. Fogaimat csikorgatom, izmaim megfeszülnek. Apám összeroskad mellettem: füléből, orrából ömlik a vér. Több falubeli is vonaglik a földön, arcvonásaikat eltorzítja a rettegés és a fájdalom.

Rajtam kívül csak a jatuk maradnak állva a téren, mivel sisakjuk úgy készült, hogy megvédje őket a Halálsikolyok visításától. Szemük kiforduló fehérje, s a kezükben reszkető kard azonban elárulja félelmüket. A többségük újonc, ahogy Elfriede is mondta. Még nem vettek részt a folyamatos támadásoknak kitett déli határvidék összecsapásaiban, talán Halálsikolyt sem láttak ezelőtt. Kész csoda lenne, ha bármelyikük túlélné.

Vagyis ha *bármelyikünk* túlélné.

Ez a gondolat felráz bénultságomból, és apám mellett teremek.

– Meneküljünk! – kiáltom, és olyan hevesen rángatom, hogy szinte talpra áll. A félelem megsokszorozza izmaim erejét. – Muszáj mennünk! – látom a Halálsikolyok vezérét, repkedő hajzatát.

Mintha megérezné, hogy figyelem: hátrafordul, és a távolság ellenére találkozik a tekintetünk. Van valami a szemében... ami értelemről tanúskodik. Hirtelen teljesen elgyengülök, alig kapok levegőt e ragadozó fekete szemének sugarában. Mire annyira magamhoz térek, hogy lelapuljak, már tovább is megy a hordájával. Vannak egypáran. Zömök, szürke tömegük fenyegetően tűnik elő a ködből. Némelyikük a fákról szökell a földre. Karmuk nyomot hagy a hóban, ahogy négy lábra ereszkednek.

– Védjétek meg a falut! – ordítja a jatu parancsnok, és meglengeti a kardját. – A Mindenható Atyáért, előre!

– A Mindenható Atyáért! – mondják utána kórusban a katonái, és megrohamozzák a fenevadakat.

Rémülten kapkodok levegő után, amikor apám feltápaszkodva megismétli a kiáltást, majd a többi falubeli férfival együtt – miután keszkenővel vagy övvel mind eltakarták a fülküket – csatlakoznak a rohamhoz.

– Fuss a templomhoz, Deká! – kiáltja oda apám.

Előtte a jatu parancsnok a Halálsikolyok vezérére ront, aki azonban nem veszi menekülőre. Ehelyett megáll, és dacosan felveti a fejét. Egy múltó pillanatra mintha kaján káröröm villanna meg a szemében. Halálos káröröm. Aztán úgy sújt le a parancsnokra, hogy az átrepül a téren. Ömlik belőle a vér, amikor földet ér.

Jeladás a többi Halálsikolynak a támadásra.

Előzönlik a falut, szétszaggatva a jatuk pajzsát, felkoncolva őket gyilkosan éles karmaikkal. Mindenfelől sikolyok hallatszanak, fröcsköl a vér, és egyre elviselhetetlenebb a vizelet bűze. A jatuk megpróbálják tartani magukat a túlerővel szemben, de túl tapasztalatlanok ahhoz, hogy legyőzzék a szörnyeket.

Reszketve figyelem, milyen embertelen közönnyel metszik le ellenfeleik kezét-lábát, vagy tépik le a fejüket a Halálsikolyok. Percek alatt odavész az egész jatu osztag, aztán a falubeli férfiakon a sor.

– Ne engedjétek be őket! – üvölti Olam előljáró, csakhogy elkéssett vele.

A Halálsikolyok elszántan kaszabolják le atyafiait. Akad, aki ráugrik áldozatára, mások széttépik őket fogaikkal és karmaikkal. Jajkiáltásaik csak fokozzák a Halálsikolyok veszett dühét. Skarlátvörös vér áztatja el a havat: megrendítő látvány. Tetemek hevernek összegubancolódott zsigerekkel az avarban.

Iszonyatos vérfürdő!

Rettegés szaggatta szívvel fordulok apám felé. Ő és két falubeli egy Halálsikoly ellen küzdenek, aki meghátrál kardjuktól és vasvillájuktól. Nem vesz észre azonban egy újabb ellenfelet, aki vérszomjas tekintettel támad rá. Nem látja a kiemeredő karmokat.

– Neeem! – szakad ki mellkasomból a kétségbeesett kiáltás hatalmas, ellenállhatatlan erővel. – Hagyjátok, abba! Ne bántsátok apámat! Kérlek, menjetek el!

A Halálsikolyok felém nyomulnak, szemük feketén ragyog a haragtól. Az idő megállni látszik, ahogy a vezérük egyre közelebb lépked, amíg...

– Állj meg! Ne tovább! – harsogom, az iméntinél is erősebb hangon.

A Halálsikoly megtorpan, és minden élet kiszáll a szeméből. Egy kurta pillanatig csak üres edénynek tetszik, nem is élőlénynek. Társai szintén szobrokká dermednek a késő délutáni szürkületben.

Csend ereszkedik a falura. A vér dörömböl a fülemben, egyre hangosabban, míg azután...

Mozgás támad.

A horda vezére az erdő felé vánszorog, a többiek utána. A köd velük együtt távozik, szinte vonszolja magukkal. Egy perc sem telik bele, és eltűnnek.

Mámorossá tesz a megkönnyebbülés, mintha nem is a földön járnék. Könnyűnek érzem magam: szélben sodródó pity-pang pihéjének.

Révült mosollyal futok oda apámhoz. Ugyanott áll, ahol az előbb, de egyáltalán nem látszik olyan jókedvűnek, mint én. Sápadt az arca, egész testét ellepi a verejték. Mint aki... megrémült valamitől.

– Mi történt, apám? – tárom felé a karomat.

Legnagyobb meglepetésemre hátrahőköl.

– Te undorító démon! – kiáltja. – Mit műveltél a lányommal?

– Apám? – szólongatom tovább. Újabb lépést teszek felé, de teljesen összezavar, hogy megint elhátrál előlem.

– Ne merj apádnak hívni, beste lélek! – sziszegi.

Mostanra a többi férfi is köré gyűlt. A nők is kezdenek előszállingózni a házakból. Elfriede is ott van közöttük, de soha nem láttam még ilyennek; teljességgel elváltozott az arca. Eltorzította a félelem.

– A szemed, Deka! Mi történt a szemeddel? – suttogja elborzadva.

Szavai nyomán tisztulni kezd az agyamat megülő köd.
A szemem?

Apámhoz fordulok, hogy megkérdezzem, miről beszélnek a férfiak, de hátrabiccent valakinek. Meglátom Ionast, akinek kard villog a kezében. Értetlenül, homlokomat ráncolva meredek rá. *Most is azért jött, mint délután, hogy megvédelmezzen?*

– Ionas, mit keresel itt? – kérdezem.

Mire a hasamba döfi a kardját. Elviselhetetlen fájdalom hasít belém, alig veszek tudomást a kezemre ömlő vérről.

Eleinte vörös a javából, de azután változni kezd a színe: csillogóvá válik. A vörös pillanatokon belül aransárgává alakul. Aranyló vér önti el a bőrömet.

Okai homályosítja el látásomat, ahogy a vér lassan megáll ereimben folyékony aranynak adva át a helyét. Ez patakzik a kezemre, és mázolja össze a bőröm.

– Mindig is gyanítottam! – hallok meg egy távolinak tetsző hangot. Felnézve látom, hogy Durkas előljáró tornyosul fölém, komor elégedettséggel a szemében.

– A lány tisztátalan – jelenti ki.

Ezt hallom utoljára, mielőtt meghalok.